

Danijel Jovanović

ZAJRE

Otvorena knjiga

Beograd, 2023.

*U sećanje na Lunu,
koja je bila moja Masika,
i koja je sa mnom bezbroj puta
prepešaćila naš mali svet.*

*

*Za sve hrabre žene,
koje veruju i koje se bore za bolje sutra.
Ovo je vaša knjiga!*

PROLOG

I. Proročanstvo

Pokrajina je bila u slavlju. Prvog dana jeseni priređivala se velika gozba u čast Svetog Orla. Leto je te godine bilo vrelo, neblagonaklono i bez mnogo plodova. Njive su rodile daleko manje nego u prethodnih pet godina, a bašte su naprosto venule dok su se u suvoj zemlji pojavljivale nagle i dugačke pukotine. Zato je Sezonska pijaca te godine bila krcata, a ljudi koji su se sa nje vratili u Pokrajinu bili su puni priča o strancima i vestima sa drugog kraja sveta.

„Veruješ li da smo sreli Pustinjake?“, rekao je crnokosi mladić u vučjem prsluku. „Oni nisu posećivali pijacu poslednje tri jeseni.“

„Još mi samo kaži da ste videli i Okeance, pa da ubijem stariju braću“, reče drugi. „Možda tada otac konačno odluči da mene pošalje na pijacu sledeći put. Želim da vidim bar nešto od sveta!“

„Nismo“, reče crnokosi ozbiljnim tonom. „Pitanje je da li u Beskrajnom Okeanu još uvek neko živi. Otkako je kraljeva majka otišla, nikakve vesti se nisu pronele. Osim toga, priče o mutiranima nisu potpuno zamrle, kako to naši ovde misle. Ljudi na pijaci govore...“

„Hajde, razvedri se, Kavane“, prekide ga drugi mladić lupivši ga u rame. „Sutra se ženiš! Svi pričaju o tome da su ti roditelji uredili pravu premiju. Da li je istina da devojka dolazi iz loze slonova? Shvataš li koja je to čast? Skoro kao da si i ti od kraljevske sorte!“

Trg Pokrajine bio je krcat poput košnice, a ljudi su igrali u krugovima veselo oponašajući ptičje krike. Ako Sveti Orao bude blagonakloniji nego što je to u prethodnim mesecima bio Sveti Lav, mogla bi da ih obasja jedna

mirna i berićetna jesen. Svi su verovali da će atmosferska kriza biti kratkog daha i da Pokrajina, za razliku od nekih drugih regija, neće propasti pod njenom surovošću. Novih pobuna nije bilo, ničiji sin nije izbegao u prethodnih nekoliko meseci, a o čoporima Buntovnika nije se mnogo pričalo čak ni u Šumi. Svi su odlučili da čvrsto veruju da su pretnje o mračnim vremenima bile najobičnije koješta-rije nezahvalnih odmetnika.

Članovi Veća, dvanaestorica muškaraca iz vodećih loza, još uvek su sedeli na svojim drvenim stolicama sa visokim izrezbarenim naslonima. Na sredini, na najvišoj stolici, sedeo je mladi kralj. Uprkos vrućini, bio je ogrnut plaštom sa debelom kragnom od zlatne dlake, a na glavi je imao zlatnu krunu. Pogled mu je odsutno šarao po okolini dok je jednom rukom milovao glavu ogromnog lava koji mu je ležao pod nogama. Životinja je mahala repom, lenjo se protežući. Činilo se da joj vreva oko nje nije ni najmanje smetala.

Nedaleko od Veća bujala je visoka vatra plešući u ritmu bubnjeva i izvijajući svoje usijane krake ka mračnom nebu. Žene su, ogrnute maramama i prslucima, s vremena na vreme prilazile vatri i pognutih glava u nju ubacivale darove. Vatra ih je zahvalno gutala, ispuštajući pucketave krike zadovoljstva. Grejala je okolinu kao vulkanska lava.

Na dugačkim drvenim stolovima sa obe strane Veća bilo je voća, mesa, žitarica, vina u limenim bokalima i piva u drvenim burićima. Nekoliko sveže umešenih i zaboravljenih pita se pušilo u dnu stola. Muškarci su bili glasni, navrtali su limene pehare i smejali se masnim šalama. Žene su posmatrale vatru i tiho razgovarale.

Iznenadni klepet širokih krila natera ih da na trenutak utihnu, a bubnjevi sniziše tonove sve dok ne zaliciše na zvuke opreznog koračanja kamenom stazom. Džinov-